Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (deveti senat)

z dne 2. aprila 2020*

„Predhodno odločanje – Prosto gibanje delavcev – Uredba (EU) št. 492/2011 – Otroci obmejnih delavcev – Socialne ugodnosti – Sistem povračila stroškov šolskega prevoza – Pogoj stalnega prebivališča v zvezni deželi – Izključitev otrok, ki se šolajo v tej zvezni deželi in ki stalno prebivajo v državi članici, ki ni tista država, v kateri je izobraževalna ustanova, ki jo obiskujejo – Izključitev državljanov, ki stalno prebivajo v drugih zveznih deželah“

V zadevi C-830/18,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz (višje upravno sodišče v deželi Porenje - Pfalška, Nemčija) z odločbo z dne 11. decembra 2018, ki je na Sodišče prispela 28. decembra 2018, v postopku

Landkreis Südliche Weinstraße

proti

PF in drugim,

ob udeležbi

Vertreter des öffentlichen Interesses,

SODIŠČE (deveti senat),

v sestavi S. Rodin, predsednik senata, D. Šváby in N. Piçarra (poročevalec), sodnika,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki sta jih predložila:

– za Evropsko komisijo C. Hödlmayr in B.-R. Killmann, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 7(2) Uredbe (EU) št. 492/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. aprila 2011 o prostem gibanju delavcev v Uniji (UL 2011, L 141, str. 1).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med osebo PF in Landkreis Südliche Weinstraße glede kritja stroškov šolskega prevoza otrok obmejnih delavcev s strani zvezne dežele.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V uvodnih izjavah od 3 do 5 Uredbe št. 492/2011 je navedeno:

„(3) Treba bi bilo sprejeti določbe, da se omogoči uresničevanje ciljev, določenih v členih 45 in 46 Pogodbe [DEU] na področju prostega gibanja.

(4) Prosto gibanje je temeljna pravica delavcev in njihovih družin. […] Treba je uveljaviti pravico vseh delavcev držav članic, da v Uniji opravljajo delo po svoji izbiri.

(5) To pravico bi morali brez diskriminacije uživati stalni, sezonski in obmejni delavci ter tisti, ki s svojim delom opravljajo storitve.“

4 Člen 7(1) in (2) te uredbe določa:

„1. Delavec, ki je državljan države članice, na ozemlju drugih držav članic zaradi njegovega državljanstva ne sme biti obravnavan drugače kot domači delavci v zvezi z zaposlitvenimi in delovnimi pogoji, predvsem glede plačila, odpustitve in, če postane brezposeln, glede vrnitve na delovno mesto ali ponovne zaposlitve.

2. Delavec uživa enake socialne in davčne ugodnosti kot domači delavci.“

5 Člen 10 navedene uredbe določa:

„Otroci državljana države članice, ki je zaposlen ali je bil zaposlen na ozemlju druge države članice, imajo pravico dostopa do splošnega izobraževanja, vajeništva in poklicnega usposabljanja pod enakimi pogoji kot državljani te države, če ti otroci prebivajo na njenem ozemlju.

Države članice si prizadevajo, da tem otrokom omogočijo čim boljše pogoje splošnega izobraževanja, vajeništva in poklicnega usposabljanja.“

Nemško pravo

6 Člen 56(1) Rheinland-pfälzisches Schulgesetz (zakon o šolstvu dežele Porenje - Pfalška) z dne 30. marca 2004 (GVBl. RP 2004, str. 239), kakor je bil nazadnje spremenjen s členom 10 zakona z dne 16. februarja 2016 (GVBl. RP 2016, str. 37), določa:

„Šolsko izobraževanje je obvezno za vse otroke, mladostnike in najstnike s stalnim ali običajnim prebivališčem v deželi Porenje - Pfalška; to ne vpliva na določbe mednarodnih pogodb in meddržavnih sporazumov.“

7 Člen 69 tega zakona, ki se nanaša na storitev šolskega prevoza, določa:

„1. Okrožja [(Landkreisen)] in mesta s pristojnostmi okrožja [(kreisfreien Städten)] so dolžna kot obvezno javno službo lokalne samouprave zagotavljati prevoz učenk in učencev do osnovnih šol in šol s prilagojenim programom, ki so na njihovem območju, če imajo učenke in učenci prebivališče v deželi Porenje - Pfalška in na šolski poti uporabljajo prevozna sredstva.

Enako velja za prevoz:

(1) do najbližje srednješolske izobraževalne ustanove […]

Če šola ni na območju dežele Porenje - Pfalška, krije stroške prevoza okrožje ali mesto s pristojnostmi okrožja, na območju katerega učenka ali učenec prebiva.

(2) Ni mogoče zahtevati prihoda do šole brez uporabe prevoznega sredstva, če je pot do nje posebej nevarna ali če najkrajša razdalja poti, ki ni posebej nevarna, med prebivališčem in osnovno šolo znaša več kot dva kilometra oziroma med prebivališčem in srednješolsko izobraževalno ustanovo […] več kot štiri kilometre. […]

(3) Če se obiskuje šola, ki se ne šteje za najbližjo v smislu odstavka 1, [drugi pododstavek, točka 1], se stroški krijejo samo v višini prevoza do najbližje šole. Pri določanju najbližje šole se upoštevajo samo šole z izbranim prvim tujim jezikom. […]

(4) Ta naloga se opravlja predvsem s kritjem stroškov prevoza z javnim prevoznim sredstvom. V primeru neobstoja ustreznih javnih prometnih povezav se uporabijo šolski avtobusi. Stroški prevoza z drugimi prevoznimi sredstvi se krijejo samo v višini, kot izhaja iz prvega stavka zgoraj.“

8 Člen 5(1) Rheinland-pfälzisches Landesgesetz über den öffentlichen Personennahverkehr (zakon o javnem lokalnem potniškem prometu dežele Porenje - Pfalška) z dne 17. novembra 1995 (GVBl. RP 1995, str. 450), kakor je bil nazadnje spremenjen s členom 12 zakona z dne 22. decembra 2015 (GVBl. RP 2015, str. 516), določa:

„Izvajalci javnega lokalnega potniškega prometa iz člena 1(2), točka 1, so okrožja in mesta s pristojnostmi okrožja. Naloge izvajajo kot izbirno javno službo lokalne samouprave v okviru svojih finančnih zmožnosti. […]“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

9 Oseba PF, ki ima nemško državljanstvo, s starši, ki so tudi nemški državljani, prebiva v Franciji. Srednješolsko izobraževalno ustanovo obiskuje v okrožju Südliche Weinstraße dežele Porenje - Pfalška v Nemčiji. Tudi kraj opravljanja dela njene matere je v Nemčiji.

10 Stroške šolskega prevoza je osebi PF krilo okrožje, v katerem se je ta šolala do šolskega leta 2014/2015. Vendar je okrožje za leto 2015/2016 z odločbo z dne 16. junija 2015 osebe PF obvestilo, da se njeni stroški šolskega prevoza ne bodo več krili v skladu z veljavnimi zakonskimi določbami dežele Porenje - Pfalška. Ta zakonodaja naj bi namreč določala, da je okrožje dolžno zagotavljati šolski prevoz samo tistim učenkam in učencem, ki imajo prebivališče v tej zvezni deželi.

11 Oseba PF je zoper odločbo okrožja vložila ugovor, ki je bil zavrnjen. Nato je zoper to zavrnilno odločbo vložila tožbo pri Verwaltungsgericht Neustadt an der Weinstraße (upravno sodišče v Neustadtu an der Weinstraße, Nemčija). To je tožbi ugodilo z obrazložitvijo, da je oseba PF kot otrok obmejnega delavca upravičena do kritja stroškov šolskega prevoza na podlagi člena 7(2) Uredbe št. 492/2011.

12 Okrožje je zoper to sodbo vložilo pritožbo pri predložitvenem sodišču, Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz (višje upravno sodišče dežele Porenje - Pfalška, Nemčija). To želi izvedeti, ali je določba, kot je člen 69(1), drugi pododstavek, točka 1, zakona o šolstvu dežele Porenje - Pfalška, v nasprotju s členom 7(2) Uredbe št. 492/2011.

13 Predložitveno sodišče namreč meni, da se zadnjenavedena določba uporablja za zadevo, o kateri odloča. Meni, prvič, da je kritje stroškov šolskega prevoza iz postopka v glavni stvari socialna ugodnost v smislu člena 7(2) Uredbe št. 492/2011. Drugič, opozarja, da so v skladu s sodbo z dne 12. maja 1998, Martínez Sala (C-85/96, EU:C:1998:217, točka 25), zajete vse ugodnosti, ki se – ne glede na to, ali so vezane na pogodbo o zaposlitvi ali ne – na splošno priznajo domačim delavcem zaradi njihovega objektivnega statusa delavca ali zgolj zaradi njihovega stalnega prebivališča na nacionalnem ozemlju in katerih razširitev na delavce, ki so državljani drugih držav članic, prispeva k njihovi mobilnosti.

14 Vendar predložitveno sodišče sprašuje, ali nacionalni ukrep iz postopka v glavni stvari povzroča posredno diskriminacijo delavcev migrantov v smislu člena 7(2) Uredbe št. 492/2011.

15 V zvezi s tem zlasti poudarja, da se je v zadevah, v katerih je odločalo Sodišče, pogoj stalnega prebivališča nanašal na celotno ozemlje zadevne države članice. Ker pa je v postopku v glavni stvari pogoj stalnega prebivališča omejen na del nemškega ozemlja, naj bi nacionalni ukrep iz socialne ugodnosti iz postopka v glavni stvari izključeval skoraj izključno otroke delavcev s stalnim prebivališčem v tej državi članici, čeprav naj bi se nanašal le na omejeno število otrok delavcev migrantov.

16 Če pa bi bilo treba ta nacionalni ukrep šteti za posredno diskriminatoren, predložitveno sodišče sprašuje, ali bi bil navedeni nacionalni ukrep lahko upravičen z nujnim razlogom v splošnem interesu, v obravnavanem primeru zaradi potrebe po zagotovitvi učinkovite organizacije šolskega sistema. Ta legitimni cilj naj bi izhajal iz obveznosti šolanja, katere cilj je zagotoviti pravico do izobraževanja iz člena 26 Splošne deklaracije človekovih pravic, ki jo je sprejela Generalna skupščina Združenih narodov 10. decembra 1948, in iz člena 14 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

17 Predložitveno sodišče pojasnjuje, da obstaja neločljiva povezava med organizacijo šolstva in ozemljem, s čimer bi bilo mogoče upravičiti pogoj stalnega prebivališča, ki ga določa nacionalna zakonodaja iz postopka v glavni stvari. V zvezi s tem se sklicuje na člen 10 Uredbe št. 492/2011, ki pravico do splošnega izobraževanja pogojuje s stalnim prebivališčem v državi članici, kot naj bi Sodišče ugotovilo v sodbi z dne 13. junija 2013, Hadj Ahmed (C-45/12, EU:C:2013:390, točka 31).

18 Predložitveno sodišče poleg tega navaja, da bi bilo težko uporabiti opustitev takega pogoja stalnega prebivališča. Za učenko ali učenca, ki stalno prebiva v državi članici, ki ni država članica šolske ustanove, ki jo obiskuje, naj bi bilo namreč težko določiti najbližjo izobraževalno ustanovo za izračun zneska stroškov šolskega prevoza, ki jih je treba povrniti.

19 V teh okoliščinah je Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz (višje upravno sodišče dežele Porenje - Pfalška) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je treba člen 7(2) Uredbe […] št. 492/2011 […] razlagati tako, da je predpis nacionalnega prava, ki obveznost nacionalnih lokalnih skupnosti (Landkreise), da zagotovijo šolski prevoz, omejuje na prebivalce nadrejene zvezne enote (zvezne dežele), posredno diskriminatoren, tudi če iz ugotovljenega dejanskega stanja izhaja, da so zaradi pogoja prebivanja iz te ugodnosti izključeni pretežno prebivalci s preostalih območij države članice?

Če je treba na prvo vprašanje odgovoriti pritrdilno:

2. Ali je učinkovita organizacija šolstva nujni razlog v splošnem interesu, s katerim je mogoče utemeljiti posredno diskriminacijo?“

Prvo vprašanje za predhodno odločanje:

20 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 7(2) Uredbe št. 492/2011 razlagati tako, da nacionalna zakonodaja, ki kritje šolskega prevoza s strani zvezne dežele pogojuje s stalnim prebivališčem na njenem ozemlju, pomeni posredno diskriminatoren ukrep.

21 Za odgovor na to vprašanje je treba na prvem mestu pojasniti, prvič, da vsak državljan Evropske unije – ne glede na kraj stalnega prebivališča in državljanstvo – ki je izkoristil pravico do prostega gibanja delavcev in ki opravlja poklicno dejavnost v drugi državi članici kot tisti, v kateri stalno prebiva, spada na področje uporabe člena 45 PDEU, ki naj bi ga konkretizirala Uredba št. 492/2011 (glej v tem smislu sodbo z dne 21. februarja 2006, Ritter-Coulais, C-152/03, EU:C:2006:123, točka 31).

22 Tako državljan države članice, ki je prenesel svoje stalno prebivališče v drugo državo članico, pri čemer je obdržal svojo zaposlitev v prvi državi, spada na področje uporabe določb Pogodbe DEU v zvezi s prostim gibanjem delavcev in zato na področje uporabe Uredbe št. 492/2011 (glej v tem smislu v zvezi z Uredbo Sveta št. 1612/68 (EGS) z dne 15. oktobra 1968 o prostem gibanju delavcev v Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 1, str. 15), ki je bila razveljavljena in nadomeščena z Uredbo št. 492/2011, sodbo z dne 18. julija 2007, Hartmann, C-212/05, EU:C:2007:437, točka 19).

23 Drugič, treba je opozoriti, da imajo ugodnosti iz te uredbe obmejni delavci, kot to izhaja iz uvodnih izjav 4 in 5 navedene uredbe, na podlagi katerih bi morali pravico vseh delavcev iz držav članic do opravljanja dejavnosti po njihovi izbiri znotraj Unije brez razlikovanja uživati „stalni“, sezonski, obmejni ali tisti delavci, ki s svojim delom opravljajo storitve. Poleg tega se člen 7 Uredbe št. 492/2011, katerega besedilo je enako besedilu člena 7 Uredbe št. 1612/68, brez pridržkov sklicuje na „delavca, ki je državljan države članice“ (sodbi z dne 27. novembra 1997, Meints, C-57/96, EU:C:1997:564, točka 50, in z dne 18. julija 2007, Geven, C-213/05, EU:C:2007:438, točka 15).

24 Poleg tega je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da se državljan države članice, ki je prenesel svoje stalno prebivališče v drugo državo članico, pri čemer je obdržal svojo zaposlitev v prvi državi in odtlej svojo poklicno dejavnost opravlja kot obmejni delavec, lahko sklicuje na status „delavca migranta“ v smislu Uredbe št. 492/2011 (glej v zvezi z Uredbo št. 1612/68, ki je razveljavljena in nadomeščena z Uredbo št. 492/2011, sodbo z dne 18. julija 2007, Hartmann, C-212/05, EU:C:2007:437, točka 20).

25 V obravnavani zadevi se postopek v glavni stvari nanaša na nemškega državljana, ki dela v Nemčiji, stalno prebiva pa v Franciji. Navezna okoliščina s pravom Unije je zato povezana s stalnim prebivališčem tega delavca v državi članici, ki ni država članica, katere državljan je. Ker je navedeni delavec uresničeval svojo pravico do prostega gibanja, se lahko torej zoper državo članico, katere državljan je, sklicuje na Uredbo št. 492/2011, katere namen je izvajanje prostega gibanja delavcev v Uniji, in zlasti na člen 7(2) te uredbe.

26 Na drugem mestu je treba navesti, da so družinski člani delavca migranta posredno upravičeni do enakega obravnavanja, ki je temu delavcu priznano s členom 7(2) Uredbe št. 492/2011 (glej v zvezi s členom 7(2) Uredbe št. 1612/68, ki je postal člen 7(2) Uredbe št. 492/2011, sodbo z dne 20. junija 2013, Giersch in drugi, C-20/12, EU:C:2013:411, točka 40).

27 Pojem socialne ugodnosti iz člena 7(2) te uredbe zajema vse ugodnosti, ki so, povezane ali ne s pogodbo o zaposlitvi, na splošno priznane domačim delavcem zaradi preprostega dejstva, da stalno prebivajo na nacionalnem ozemlju, pri čemer se z razširitvijo teh ugodnosti na delavce, ki so državljani drugih držav članic, prispeva k njihovi mobilnosti (glej med drugim sodbi z dne 12. maja 1998, Martínez Sala, C-85/96, EU:C:1998:217, točka 25, in z dne 20. junija 2013, Giersch in drugi, C-20/12, EU:C:2013:411, točka 38).

28 Iz tega sledi, da je kritje stroškov šolskega prevoza družinskega člana socialna ugodnost v smislu te določbe.

29 Na tretjem mestu je treba opozoriti, da je člen 7(2) Uredbe št. 492/2011 – na posebnem področju dodelitve socialnih ugodnosti – poseben izraz načela enakega obravnavanja iz člena 45 PDEU in ga je treba razlagati na enak način kot zadnjenavedeno določbo (sodba z dne 10. oktobra 2019, Krah, C-703/17, EU:C:2019:850, točka 21; glej tudi v zvezi s členom 7(2) Uredbe št. 1612/68, ki je postal člen 7(2) Uredbe št. 492/2011, sodbo z dne 20. junija 2013, Giersch in drugi, C-20/12, EU:C:2013:411, točka 35).

30 To načelo enakega obravnavanja ne prepoveduje le očitne diskriminacije na podlagi državljanstva, ampak tudi vse prikrite oblike diskriminacije, ki z uporabo drugih razlikovalnih meril dejansko povzročijo enak rezultat (sodba z dne 10. oktobra 2019, Krah, C-703/17, EU:C:2019:850, točka 23; glej tudi v zvezi s členom 7(2) Uredbe št. 1612/68, ki je postal člen 7(2) Uredbe št. 492/2011, sodbo z dne 20. junija 2013, Giersch in drugi, C-20/12, EU:C:2013:411, točka 41 in navedena sodna praksa).

31 Pogoj stalnega prebivanja na nacionalnem ozemlju, ki ga za upravičenost do dodatka za vzgojo zahteva nacionalna zakonodaja, tako pomeni posredno diskriminacijo, ker lahko že samo zaradi svoje narave bolj vpliva na delavce migrante kot na domače delavce in ker lahko zato postavi v slabši položaj zlasti delavce migrante (glej v zvezi z Uredbo št. 1612/68, ki je bila razveljavljena in nadomeščena z Uredbo št. 492/2011, sodbo z dne 18. julija 2007, Hartmann, C-212/05, EU:C:2007:437, točke od 28 do 31).

32 Iz tega izhaja, da lahko nacionalni ukrep iz postopka v glavni stvari, ker povračilo stroškov šolskega prevoza pogojuje s stalnim prebivališčem v zvezni deželi, že samo zaradi svoje narave postavi v slabši položaj zlasti obmejne delavce, ki prebivajo v drugi državi članici. Zato pomeni posredno diskriminacijo, ki je s členom 7(2) Uredbe št. 492/2011 prepovedana.

33 Take ugotovitve ne more omajati dejstvo, da tudi za domače delavce, ki prebivajo v drugih zveznih deželah, veljajo ti nacionalni ukrepi.

34 Spomniti je namreč treba, prvič, da ko se ugotovi, da lahko nacionalna ureditev že samo zaradi svoje narave bolj vpliva na obmejne kot na domače delavce, za opredelitev posredne diskriminacije ni pomembno, ali nacionalni ukrep, če je potreben, vpliva tako na državljane te države članice, ki ne morejo spoštovati takega merila, kot na obmejne delavce. Da bi bilo mogoče ukrep opredeliti za posredno diskriminatornega, ni nujno, da je njegova posledica dajanje ugodnosti vsem državljanom te države članice ali postavljanje obmejnih delavcev v slabši položaj, ob izključitvi domačih delavcev (glej v tem smislu sodbo z dne 13. marca 2019, Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach, C-437/17, EU:C:2019:193, točki 31 in 32; glej tudi v zvezi z Uredbo št. 1612/68, ki je bila razveljavljena in nadomeščena z Uredbo št. 492/2011, sodbo z dne 20. junija 2013 Giersch in drugi, C-20/12, EU:C:2013:411, točka 45).

35 Drugič, ker diskriminacija iz postopka v glavni stvari izvira iz pogoja stalnega prebivališča na delu ozemlja države članice, in ne iz pogoja državljanstva, za ugotovitev obstoja diskriminacije, kot je opredeljena v točkah 30 in 31 te sodbe, ni pomembno, da so domači delavci s stalnim prebivališčem v drugi zvezni deželi zaradi tega pogoja stalnega prebivališča prav tako diskriminirani. Njihov položaj glede na okoliščine primera spada pod pojem obrnjene diskriminacije in ga pravo Unije ne upošteva (glej v tem smislu sklep z dne 19. junija 2008, Kurt, C-104/08, neobjavljen, EU:C:2008:357, točki 22 in 23).

36 Tak nacionalni ukrep vsekakor pomeni oviro za prosto gibanje delavcev, ki je s členom 7(2) Uredbe št. 492/2011 prepovedana, ker lahko, tudi če se uporablja brez razlikovanja, državljanu države članice prepreči ali ga odvrne od tega, da zapusti matično državo, da bi lahko uresničil svojo pravico do prostega gibanja (glej v tem smislu sodbo z dne 15. decembra 1995, Bosman, C 415/93, EU:C:1995:463, točka 96).

37 Glede na vse zgoraj navedeno je treba na prvo vprašanje za predhodno odločanje odgovoriti, da je treba člen 7(2) Uredbe št. 492/2011 razlagati tako, da nacionalna zakonodaja, ki kritje stroškov šolskega prevoza s strani zvezne dežele pogojuje s stalnim prebivališčem na njenem ozemlju, pomeni posredno diskriminacijo, ker lahko že po svoji naravi bolj vpliva na obmejne kot na domače delavce.

Drugo vprašanje za predhodno odločanje

38 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 7(2) Uredbe št. 492/2011 razlagati tako, da nujnost zagotovitve učinkovite organizacije šolstva pomeni nujni razlog v splošnem interesu, s katerim je mogoče utemeljiti nacionalni ukrep, ki je opredeljen kot posredna diskriminacija.

39 Opozoriti je treba, da je posredna diskriminacija načeloma prepovedana, razen če je objektivno utemeljena. Zato mora biti, prvič, primerna za zagotovitev uresničitve legitimnega cilja in, drugič, ne sme presegati tega, kar je nujno potrebno za dosego tega cilja (sodbi z dne 20. junija 2013, Giersch in drugi, C-20/12, EU:C:2013:411, točka 46, in z dne 10. julija 2019, Aubriet, C-410/18, EU:C:2019:582, točka 29).

40 V zvezi s tem je Sodišče razsodilo, da se z ukrepi države članice, katerih cilj je zagotoviti visoko raven izobraženosti njenih prebivalcev, uresničuje legitimen cilj, s katerim bi bilo mogoče upravičiti posredno diskriminacijo, in da je spodbujanje opravljanja visokošolskega študija cilj v splošnem interesu, priznan na ravni Unije (sodbi z dne 20. junija 2013, Giersch in drugi, C-20/12, EU:C:2013:411, točka 53, in z dne 10. julija 2019, Aubriet, C-410/18, EU:C:2019:582, točka 31).

41 Iz tega sledi, da je cilj, ki ga navaja predložitveno sodišče v tej zadevi, in sicer učinkovita organizacija šolstva, ker se nanaša na pravico do izobraževanja, zagotovljeno s členom 14 Listine o temeljnih pravicah, lahko legitimen cilj v smislu sodne prakse, navedene v točki 39 te sodbe.

42 Vendar je treba ugotoviti, prvič, da se nacionalne določbe iz postopka v glavni stvari, čeprav spadajo v okvir zakona o šolstvu zvezne dežele Porenje - Pfalška, nanašajo izključno na organizacijo šolskega prevoza v tej zvezni deželi. Drugič, samo dejstvo, da člen 69 zakona o šolstvu zvezne dežele Porenje - Pfalška določa, da če je obiskovana ustanova zunaj ozemlja te dežele, stroške prevoza krije okrožje ali mesto s pristojnostmi okrožja, na ozemlju katerega ima učenka ali učenec stalno prebivališče, potrjuje, da organizacija šolskega prevoza na ravni zvezne dežele in organizacija šolstva v tej deželi nista nujno povezani med sabo.

43 Zato, kot navaja Evropska komisija, nacionalne določbe iz postopka v glavni stvari niso dovolj tesno povezane z organizacijo šolstva, da bi bilo mogoče šteti, da te določbe sledijo takemu legitimnemu cilju.

44 Pogoja stalnega prebivališča, ki se uveljavlja proti strankam iz postopka v glavni stvari, nikakor ni mogoče šteti za nujnega za načrtovanje in organizacijo šolskega prevoza, ker bi bilo mogoče, kot navaja predložitveno sodišče, predvideti druge ukrepe. Natančneje, za izračun zneska stroškov šolskega prevoza, ki jih je treba povrniti, bi bilo mogoče prebivališče učenca fiktivno prestaviti „na točko, kjer zračna črta med dejanskim prebivališčem in najbližjo izobraževalno ustanovo seka deželno mejo“.

45 V zvezi s tem je treba poudariti, da dejstvo, ki ga je navedlo predložitveno sodišče, da bi nacionalni organi težje izvedli take alternativne ukrepe, samo po sebi ne more utemeljiti posegov v temeljno svoboščino, ki jo zagotavlja Pogodba DEU (glej v tem smislu sodbo z dne 26. maja 2016, Kohll in Kohll-Schlesser, C-300/15, EU:C:2016:361, točka 59), in tako upravičiti ovire glede na člen 7(2) Uredbe št. 492/2011.

46 Glede na vse zgoraj navedeno je treba na drugo vprašanje za predhodno odločanje odgovoriti, da je treba člen 7(2) Uredbe št. 492/2011 razlagati tako, da praktične težave, povezane z učinkovito organizacijo šolskega prevoza v zvezni deželi, niso nujni razlog v splošnem interesu, s katerim bi bilo mogoče utemeljiti nacionalni ukrep, ki je opredeljen kot posredna diskriminacija.

Stroški

47 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (deveti senat) razsodilo:

1. **Člen 7(2) Uredbe (EU) št. 492/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. aprila 2011 o prostem gibanju delavcev v Uniji je treba razlagati tako, da nacionalna zakonodaja, ki kritje stroškov šolskega prevoza s strani zvezne dežele pogojuje s stalnim prebivališčem na njenem ozemlju, pomeni posredno diskriminacijo, ker lahko že po svoji naravi bolj vpliva na obmejne kot na domače delavce.**

2. **Člen 7(2) Uredbe št. 492/2011 je treba razlagati tako, da praktične težave, povezane z učinkovito organizacijo šolskega prevoza v zvezni deželi, niso nujni razlog v splošnem interesu, s katerim bi bilo mogoče utemeljiti nacionalni ukrep, ki je opredeljen kot posredna diskriminacija.**

Podpisi